

DOBAI PÉTER

Hasonmása nincs senkinek

*Álmodtam én is, ha nem is álmokat,
 hogy távolsággal jött felém egy ember, járás, lépés nélkül is.
 Térben jött felém? Vagy csak időben közelgett?
 Ha maga a sátán lett volna akkor is:
 út, járás, lépés nélkül termett előttem
 az az ismeretlen
 Másik,
 akiről tudtam, hogy ő csak a tükörképem,
 hogy én magam vagyok ő,
 de akkor miért a tükröt szilánkokra nem törtem?
 Hiszen minek a halálhoz még tükörkép is,
 hasonmás is, hiszen egyetlen arc
 – mely sajnós, anyánk arcához hasonlít –,
 egy álarc, egy maszk is elég,
 hogy az é n s é g ü n k e t hazugnak kellene higgyék,
 s mi több: önmagukat, mi voltukat meg kell hogy vessék,
 és ellenünkben: önmagukat szeretni merjék.*

Vivace

*Hát jó, legyen, jöjjön a katarzis:
 üljön a haláltól fáradt Franz Schubert a megfagyott
 zongorához, támadjon fel élő muzsikájához,
 és játssza újra az f-moll fantáziát,
 – Allegro vivace! – játssza a Magyar divertimentót
 – Andante! – játssza újra el a „Lebensstürmét”
 – Allegro ma non troppo –, játssza el ócska kocsmazongorán,
 szőke, hintzingeri leányzó énekét kísérvé
 élete sebes, sebző, sebesült futamát:
 a „SCHUBERTIÁDÁT” –*

*közben valaki – egy copfos, dirndlis lányka, legyen Grätchen,
töltse tele soproni borral az ifjú halott poharát,
miközben ő egyre játssza a Halál és a lánykát,
miközben észre sem veszi, hogy ő van régen a halál vermében
és a lányok a rokkánál, a lányok a kocsmaszatloknál, a Helgák,
az Elkék, a Silkék, a Hildék: élnek, virulnak azóta is,
hogy Franz utoljára látta őket, kétszáz éve is alig, ugyanitt,
térdük, combjuk táncban, forgásban kilátszik, ők hagyják, engedik,
nevetnek, kacagnak, sikoltanak is, egész az odaadásig,
életfogytiglan, hűtlen mindhalálig... el nem jutnak soha temetőig,
a fekete hantos, dőlt fejfás Friedhofban csak Franzi pihen,
az eljövendő leányokban reá váró Feltámadásig!*

Casarsa della Delizia, Friuli, Itália

*„Vagy kifejezést nyerni és meghalni
vagy kifejezetlenül maradni és halhatatlanul.”
(Pasolini)*

Campo Santo - Szent Sírmező -, főbajtás

PIER PAOLO PASOLINI sírhantjánál,
Halálának 25. évfordulóján,
Anno Domini 2000. szeptember 12.

*Vigyázz Pier Paolo, légy résen sírvermedben is,
mert a **második halál** közelít,
s el nem rejtenek a babérlevelek, se csokra annyi virágnak,
se a krizantém, fehér... se a latin borostyán,
se a fekete ciprus-fáklyák, a sötét fasor...
A Giuseppe Pelosit felbérló Saló-i gyilkos,
feketeinges, **történelmi fasiszták**, tudják, Pier Paolo, hogy
Te nem vagy halott, tudják, hogy **Te még most is élsz**,
tudják, hogy **Te** tőlük még most se félsz,
tudják, hogy félelmetes fegyverzeted, a régi, az éles, a nemes:
lesújt rájuk, megsemmisült múltjuk maszkjait*

*fényes vívópengéd lét-alkusz arcukról lehasítja, sors-gyáva
ábrázatuk sakál-vonásait,
mindent túlélő protézis-létezésük aljas rejtélyeit:
új és új ifjúságnak fel- s megmutatja
s mint eleven szemetet, lábuk elé hajítja!*
Vigyázz, Pier Paolo,
Téged el nem rejt a Campo Santo:
intransigens életed után, meg akarják ölni bátor halálod is!

MARILENA IOANID